

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 20 czerwca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret — Dania) — Agroferm A/S przeciwko Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

(Sprawa C-568/11) ⁽¹⁾

(Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Produkt na bazie cukru, składający się w 65 % z siarczanu lizyny i w 35 % z zanieczyszczeń pochodzących z procesu produkcyjnego — Rozporządzenie (WE) nr 1719/2005 — Rozporządzenie (WE) nr 1265/2001 — Refundacje produkcyjne w odniesieniu do niektórych produktów wykorzystywanych przez przemysł chemiczny — Nienależnie wypłacona pomoc wspólnotowa — Zwrot — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań)

(2013/C 225/23)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agroferm A/S

Strona pozwana: Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Vestre Landsret — Wykładnia rozporządzenia Komisji (WE) nr 1719/2005 z dnia 27 października 2005 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 286, s. 1) oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 1265/2001 z dnia 27 czerwca 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 w odniesieniu do przyznawania refundacji produkcyjnych do niektórych produktów cukrowych stosowanych w przemyśle chemicznym (Dz.U. L 178, s. 63) — Klasyfikacja taryfowa dla potrzeb przyznania refundacji produkcyjnych w odniesieniu do niektórych wyrobów branży cukrowniczej wykorzystywanych przez przemysł chemiczny — Produkt na bazie cukru, wytwarzany poprzez fermentację z udziałem bakterii szczepu *Corynebacterium glutamicum* i składający się w 65 % z siarczanu lizyny, a w pozostałym zakresie z zanieczyszczeń pochodzących z procesu produkcyjnego — Klasyfikacja do podpozycji 2309, 2922 lub 3824 nomenklatury scalonej — Niesłusznie wypłacona pomoc wspólnotowa

Sentencja

1) Nomenklatura scalona zawarta w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1719/2005 z dnia 27 października 2005 r. powinna być interpretowana w ten sposób, że produkt składający się z siarczanu

lizyny i zanieczyszczeń pochodzących z procesu produkcyjnego należy klasyfikować do pozycji CN 2309 jako produkt stosowany do żywienia zwierząt.

2) Zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona temu, by w sytuacji tego rodzaju, jaka wystąpiła w postępowaniu głównym krajowe organy celne po pierwsze żądały zwrotu nienależnie wypłaconych kwot refundacji produkcyjnych za siarczan lizyny, jakie producent już otrzymał oraz, po drugie, by odmówiły producentowi wypłacenia refundacji produkcyjnych za ten produkt, do czego organy te zobowiązały się względem niego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 25 z 28.1.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 czerwca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulis tis Epikrateias — Grecja) — Eleftherios-Themistoklis Nasiopoulos przeciwko Ypourgos Ygeias & Pronoias

(Sprawa C-575/11) ⁽¹⁾

(Uznawanie dyplomów i tytułów zawodowych — Dyrektywa 2005/36/WE — Zawód fizjoterapeuty — Częściowe i ograniczone uznawanie kwalifikacji zawodowych — Artykuł 49 TFUE)

(2013/C 225/24)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulis tis Epikrateia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eleftherios-Themistoklis Nasiopoulos

Strona pozwana: Ypourgos Ygeias & Pronoias

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Symvoulis tis Epikrateias — Wykładnia art. 49 TFUE i dyrektywy Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. L 19, s. 16) oraz dyrektywy Rady 92/51/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie drugiego ogólnego systemu uznawania kształcenia i szkolenia zawodowego, uzupełniającej dyrektywę 89/48/EWG (Dz.U. L 209, s. 25) — Odmowa udzielenia dostępu do regulowanego zawodu fizjoterapeuty w przyjmującym państwie członkowskim jednemu z jego obywateli, który nie dysponuje dyplomem w tym zakresie zgodnie z art. 1 lit. a) dyrektywy 92/51/EWG, lecz posiada kwalifikacje do wykonywania podobnego zawodu uznanego w innym państwie członkowskim — Możliwość dostępu częściowego, ograniczonego do niektórych działalności wchodzących w zakres zawodu

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyklucza częściowy dostęp do zawodu fizjoterapeuty, będącego zawodem regulowanym w przyjmującym państwie członkowskim, obywatelowi tego właśnie państwa, który uzyskał w innym państwie członkowskim tytuł taki jak tytuł masażysty — hydroterapeuty medycznego, upoważniający go do wykonywania w tym drugim państwie członkowskim niektórych z działalności składających się na zawód fizjoterapeuty, jeżeli różnice pomiędzy dziedzinami działalności są tak poważne, że w rzeczywistości należałoby odbyć pełne kształcenie, by uzyskać dostęp do zawodu fizjoterapeuty. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy jest tak w tym wypadku.

(¹) Dz.U. C 25 z 28.1.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 30 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 12 de Madrid — Hiszpania) — Genil 48, S.L., Comercial Hostelera de Grandes Vinos, S.L. przeciwko Bankinter SA, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

(Sprawa C-604/11) (¹)

(Dyrektywa 2004/39/WE — Rynki instrumentów finansowych — Artykuł 19 — Zobowiązania dotyczące prowadzenia działalności w przypadku świadczenia usług inwestycyjnych na rzecz klientów — Doradztwo inwestycyjne — Inne usługi inwestycyjne — Obowiązek dokonania oceny adekwatności i przydatności świadczonych usług — Umowne skutki braku poszanowania owego obowiązku — Usługa inwestycyjna oferowana jako część produktu finansowego — Umowy swapowe zawarte w celu zabezpieczenia się przed wahaniami stóp procentowych produktów finansowych)

(2013/C 225/25)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 12 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Genil 48, S.L., Comercial Hostelera de Grandes Vinos, S.L.

Strona pozwana: Bankinter SA, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Juzgado de Primera Instancia Madrid — Wykładnia art. 4 ust. 1 pkt 1 oraz art. 19 ust. 4, 5 i 9 dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1.) — Umowy swapowe na stopy procentowe zawarte w celu zabezpieczenia się przed ryzykiem wahań stóp procentowych innych produktów finansowych — Ocena adekwatności

Sentencja

- 1) Artykuł 19 ust. 9 dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG powinny być interpretowane w ten sposób, że, po pierwsze, usługa inwestycyjna jest oferowana jako część produktu finansowego jedynie wówczas, gdy w chwili oferowania omawianego produktu finansowego na rzecz klienta stanowi ona jego integralną część i, po drugie, przepisy prawodawstwa unijnego i wspólne europejskie normy, do których odwołuje się ów przepis powinny pozwalać na ocenę ryzyka klientów lub zawierać wymogi w dziedzinie informacji, obejmujące również usługę inwestycyjną stanowiącą integralną część omawianego produktu finansowego, aby owa usługa nie podlegała już obowiązkowi określonym w art. 19 dyrektywy 2004/39.
- 2) Artykuł 4 ust. 1 pkt 4 dyrektywy 2004/39 powinien być interpretowany w ten sposób, że oferowanie klientowi umowy swapowej w celu zabezpieczenia się przed ryzykiem wahań stóp procentowych produktu finansowego nabytego przez owego klienta stanowi usługę doradztwa inwestycyjnego zgodnie z definicją zawartą w tym przepisie, jeżeli polecenie odnoszące się do zawarcia tego rodzaju umowy swapowej jest skierowane do owego klienta jako inwestora, jest przedstawione jako odpowiednie dla owego klienta lub oparte na analizie jego indywidualnej sytuacji i nie jest wydane wyłącznie poprzez kanały dystrybucyjne lub przeznaczone dla ogółu społeczeństwa.
- 3) Do wewnętrznego porządku prawnego każdego z państw członkowskich należy uregulowanie skutków umownych braku dochowania przez przedsiębiorstwo inwestycyjne oferujące usługę inwestycyjną wymogów związanych z oceną, przewidzianych w art. 19 ust. 4 i 5 dyrektywy 2004/39 z zastrzeżeniem poszanowania zasad równoważności i skuteczności.

(¹) Dz.U. C 32 z 4.2.2012.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 16 maja 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Ryanair Ltd, Air One SpA.

(Sprawa C-615/11 P) (¹)

(Odwołanie — Skarga na bezczynność — Artykuł 232 CE — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Artykuł 20 ust. 2 — Rzekoma pomoc państwa na rzecz włoskich przedsiębiorstw lotniczych — Skarga do Komisji — Brak decyzji Komisji)

(2013/C 225/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, D. Grespan i S. Noë, pełnomocnicy)